

עין משפט
גד מצודה

בבג א ח"י פ"ב מהלכות
י"ע הלכה א סמג
למזן עה טושי"ע א"ח ס'
תלח סעוף ה:

פר ב' מ"י ע"ס תתנ"ט
 עוש"ע א"ח פ"י
 תתקנ"ט ע"ח:
פר ג' מ"י פ"ג תתנ"י
 תתק"ס הלכה י'
 עוש"ע י"ד פ"י טו ע"ק א'
 ונכר אלמ"ס פ' אל"י תרמ"ט
 דלא כר"א כ"י:
פר ד' מ"י פ"ט תתנ"א
 תתק"ס הלכה ה' תתנ"א
 גלחין קול עוש"ע י"ד פ"י
 פ"ו ע"ק ה' (נד) אלמ"ס
 ור"ש ש"ס אל"י ויטלן פ"ח דף
 ק"ג ונכר"ס פ"ח פ"ג:
פר ה' מ"י פ"א תתנ"ב
 י"ט הלכה כ' תתנ"ב
 גלחין קול עוש"ע א"ח פ"י
 תתקנ"ט ע"ח:

[illegible][illegible]

ואיתמא ר' יוחנן ת
שנולד ביו"ט מותר יא
אסור ומה הפרש בין
אמו בשחיטה זה אינו
כותיה דשמואל ואינו
שנולד ביום טוב מותר
מותר מאי טעמא זה
מתיר עצמו בשחיטה
שנולד ביום טוב אסור
אומר יא בחול אס
עיניו כמאן אולא הא
השורץ על הארץ ה
נתפתחו עיניהם כמא
אמר רב הונא אמר
נגמרה מאי עם יציא
יציאתה נגמרה ומותר
במעי אמה אסורה

שנמשי ערפס רחוי לו לכשילול הלכן מאתחול דעמיה עליה אש
יולד יאכלנו? לפי שלא נתפסחו עיניו.
ואחריו לאסורה על השכן האסור
על הארץ דלקמן: עס יואסור
נגמרה. כשיאזה נגמרה בריותה
אכל מקמי הכי לא חשויב ביה
גמורה ולקמה מפרס חזיל למאי
הלכא: ונאמרי בחול. דהשאה
ביה ולא בשר אכל הנמנאלת חמשי
אמה איני ביה? ואסורה לאכלה
חולס: ביניס גמורות. ואפילו בשר
קליפס לבנה אלא השולמן לבדו גמור
ואש"פ שמערה עדין גדידן שריא

דנקמן מדפני ר' יעקב עזרי וסמך
 א"ס. והי' יצחק ודלי מנצח וסמך
 מוחר. כי יצחק הוא דנגמרה בחול
 אבל לא יצחק לא נגמרה בחול ואסורה
 משום הכנה דרבה: ובי סימא. א"ס
 הלכה כדרימא וז' דאשמועינן בה משה
 דלא אשמועינן במחמי' ופשוט משא
 לא סתם לן רבי ולא וסמך רבי לא שנה
 רבי חייל מניין לו: אלא הא דסניא
 כו'. כך ברייתא דלעיל מאן קמי
 לה: לא בים שמיא ולא בים. א"ס
 ב"ס דמאי אריא במעי אמה אפילו
 נולדה בייט שריא ולא ב"ה דאפילו
 במעי אמן אסירי: ומגדלם אפרוחים.
 ולענין דין מקח וממכר אחרך דאס
 נולדה נגמרה בשולה וראויה לגדל
 ממנה אפרוחים אבל נמאלת במעי אמה
 אינה מגדלת אפרוחים ואס נשכחו
 למכור ביצים לגדל אפרוחים אס מכר

כל הולך על נחון וכל
לך על ארבע עד כל
יבה רגלים לכל
שרץ השרץ על הארץ
תאכלום כי שרץ
ויקרא יא מב

רש"י ד"ה מוכן וכו'
קצת לגבי כלבים כג"ל
נחמק:
רש"י ד"ה השתא וכו'
לכלבים דתנן
מחממו:

ס' ד"ה ביצים וכו'
ג' שהוא גרילה
דסוד. ע' שיטה
והנה צ"ק מו ע"א ד"ס
מ"ט:

התבין את הדילומה.
לנשין, ומיהו קתמן לאו
אכל צהמה קימי אלא
דמ: שבת 211: ואל

ת' ומצא בה ביצים אלו היו מקח טעות ויטעל מקח:
 נ' כחלב אלא עוב דפסיח
 לאכלה ביום טוב הוא במעי אמה אסורה לאכלה
 השוחט את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות
 טוב וכי תימא קמ"ל כברייא מאי דלא אשמעינן
 ביצה שנולדה ביו"ט ב"ש אומרים תאכל וב"ה אומרים
 פליגי ב"ש וב"ה אלא כנולדה אבל במעי אמן דבריו
 הלל אפילו במעי נמו נמו אסרו והאי דקמינן נולדה
 אפילו נולדה נמו שרו אלא הא דתניא השוחט את
 ים גמורות מותרות לאכלן ביום טוב מני לא ב"ש ולא
 נגמרה ומגדלת אפרוחים במעי אמה אינה מגדלת
 מינה למקח וממכר כי ההוא דאמר להו ביעי
 דפסיח

דאָה אַמרינן בעדייות (פ"ה מ"א) ביטא נבילה כל (לשכמות נמכרת דעשומא משום דכשר עוף תכלה מדרבנן אפילו ב"ה מידו וקשה מקום רביה מאי קמ"ל פשיטא והלאה בסמוך ר' יעקב דאשר וי"ל ביטא נבלה היינו משום דגורין אטו ביטא טרפה כדאמרינן בעדייות (מס' עירובין 33: ד"ה אפילו ובמחנות פ: ד"ה אפילו ובניק' מה ד"ה מ"ט אשמעין במשנה. פירש רש"י וגילה לנו רבי הוואל וכל סתם כן אמה אלא כן מאי פירי אלא נולדה אפילו ב"ה בית שמאי ולא ב"ה גרין לפרש הכי ובי מימא קא משמע לן כדרייתא מאי דלא אשמעין במתמימין היינו אומר שמחירין בית שמאי דוקא כשנולדה אבל במעי מבטעי אמה ואחיה נמי כבית הלל וכו' דמבטעי אמה דברי הכל ה שפיר במתמימין דהא פ"ד עכשיו שנולדה חמורה בממעי אמה: ומא

וְהַיְשׁוּרִם אֶת הַתְּרוּמָה
גְּמֻרוֹת מִתְרוּת לֹא
צִיָּאתָה נִגְמְרָה וּמוֹתֵי
בְּיוֹם טוֹב וְהָאֵל
מִתְרוּת לֹאכֵל בְּיוֹם
בְּמִתְנִיחֵן הָאֵל נִמְן
לֹא תֵּאֵכַל וְכִי תִּמְאֵר
הַכֵּל שְׂרִיץ וְכֵן תִּמְאֵר
לְהוֹדִיעַךְ כְּחֹן דְּבִ"שׁ
הַתְּרַגְּלוֹת וּמִצָּא בָּהֶם
בִּ"ה אֵלֶּא עִם צִיָּאתָ
אֲפֻרוּחִים לְמֹאֵי נִפְקִי

דומיא דפריות העשרין ומשקין שזו
 ב'ציצים נגמרות מותרות דאבאן בחלא. וקש
 שזבול בשם תרומה וד"ה אפרין וד"ה הכי מותר לאללן בחלב וקש
 דלמאמרין בעירובין (דף 30: וס) אפילו ביעמא כזוחמא לא גשר אריש
 דכ"ע מודו דבינים ונגמרות מותרות לאללן בחלב ועממא דכ"ה דלא
 ומודים בגימל טרפה שריא אמרין * עממי שריא בגימל דחלסור: (ו)
 ונתולין נה. ד"ה וסוף: (ו) **ח' תימא** קא משמע לן בברייתא מאי ד"ה
 ונתולין דהיינו דברייתא משוכשת דרבי לא שזאר ר' חייא מנן קא ר' ל
 ואמאי דחוק נפשיה ללוקומה אליבא דתנאי הואיל ומשוכשת היא על
 בנתמנין כלומר מאי ששיר במתני קמי בברייתא דאי לא תנא אל
 אהמא היו מודים דלמסור וספירן מנינא דלדרכה עולדה חמורה וי
 שריא: **מנ'** א"א ב"ש ולא בב"ה. ואינו יכול לפרש דקמי בברייתא